

Maja Đurinović

DOI: <https://dx.doi.org/10.21857/y6zolz70wm>
Izlaganje sa znanstvenog skupa
Rukopis prihvaćen za tisak: 24.11.2025.

POŽEŠKI KAZALIŠNI *PARKOUR*

Sažetak

Gradsko kazalište Požega jedna je od prvih nastavnih baza Kazališnog odsjeka Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku i posljednjih 15-ak godina rijetki i dragocjeni prostor profesionalnih uvjeta izvedbe u kojem su studenti glume i lutkarstva, mladi izvođači u pravilu visoke tjelesne spremnosti, mogli osjetiti prostor scene i odnos s gledalištem, istraživati zakonitosti zanata, razvijati vještine, rješavati i izrađivati zadatke, kreirati uloge, a onda propitujući prostor zaigranog izvedbenog kazališta i producirati svoje radove. Kao nastavnica (scenskog) pokreta na osječkoj Akademiji i članica ispitnih komisija, suradnica za pokret u nizu projekata, te mentorica diplomskih predstava, sudjelovala sam u dugogodišnjoj suradnji koja je rezultirala nizom izvrsnih predstava koje su, ili nastale u produkciji Kazališta, ili ih je Kazalište preuzelo nakon završnih ili diplomskih ispita na Akademiji. Ali najvažnije, prateći rad i umjetnički rast Marijane Matoković, nekadašnje studentice, a sada kolegice, svjedočila sam pokretanju i razvoju profesionalne kazališne scene u Požegi, što je i bila početna vizija i svrha projekta suradnje požeškog kazališta i osječke Akademije.

Ključne riječi: Gradsko kazalište Požega, Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku, studenti glume i lutkarstva, Marijana Matoković

Nastavna baza

„Vizija“ Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku bila je i ostala „vodeća regionalna visokoobrazovna ustanova na području umjetničke prakse“ koja će studente, između ostaloga, „pripremiti za aktivnu ulogu u razvoju kreativnog i tolerantnog društva“, a jedna od „misija“, uz promicanje vrijednosti „umjetničke i humanističke tradicije“ i „stvaranja poticajnog okruženja“ za studente i nastavnike, jest i „istodobno očuvanje i prezentacija kulturoloških, umjetničkih i regionalnih posebnosti“.

Iako se ove manifestne stavke mogu učiniti formalne i općenite, moje izlaganje je rezultat osobnog iskustva i primjer pozitivne prakse kojoj sam svjedočila i u kojoj sam sudjelovala osnažena i nadahnuta energijom, talentom i entuzijazmom mladih ljudi koji su danas respektabilni članovi kazališne zajednice. U odnosu na tri stoljeća kazališne tradicije, naše iskustvo grada Požege je sićušni segment, ali u odnosu na 30.

obljetnicu djelovanja Gradskog kazališta Požega, i nije tako malo. Naime, Gradsko kazalište Požega je jedna od prvih nastavnih baza Kazališnog odsjeka Akademije za umjetnost i kulturu (AUKOS), koji se netom reformirao i u skladu s načelima tzv. Bolonje, po novom programu krenuo u akademsku godinu 2007./2008. U tom novom programskom i nastavničkom „paketu“ i sama sam stigla u Slavoniju. U iznimno pozitivnom i angažiranom ozračju jedini problem, koji nas je mučio i koji do danas Akademija i grad Osijek nisu riješili, jest scenski, odnosno izvedbeni prostor za ispite i prezentaciju studentskih radova. Suradnja s gradom i kazalištem u Požegi, a koja je započela u proljeće 2009. godine, omogućila je rijetki i dragocjeni prostor profesionalnih uvjeta izvedbe, u kojem su studenti glume i lutkarstva, mladi izvođači u pravilu visoke psihofizičke i emotivne spremnosti, mogli osjetiti prostor scene i odnos s gledalištem, isprobati artikulaciju glasa i čujnost te istraživati zakonitosti zanata. Mogućnost rada na sceni omogućavala je istraživanje i prilagodbu scenografiji, rad s rekvizitom i srastanje s kostimom, te komunikaciju s autorskim timom na temu tih vanjskih utjecaja na interpretaciju i izvedbu. Pri tome su studenti mogli pratiti razvoj procesa, „kaos iza i ispred kulisa“, prilagodbu i međusobni utjecaj različitih medija okupljenih oko zajedničkog cilja – predstave.

Suradnje između grada i kazališta u Požegi i Akademije imala je različite oblike. Započela je velikim i prigodnim scenskim projektima koji su bili dio obilježavanja Dana grada Požege (12. ožujka), a koje je tih prvih godina vodio i režirao Robert Raponja. Primjereno tome, autori i teme scenskih projekata uvijek su bili vezani uz povijest grada i pregovaranje s gradonačelnikom Zdravkom Ronkom, i tu poziciju mecenatstva je trebalo poštivati. Prvi takav projekt i pravi kazališni spektakl iz 2009. bio je *Razigranost Melitu*, scenska prilagodba romana *Melita* Josipa Eugena Tomića (rođenog Požežanina) u dramaturškoj adaptaciji s pjevanjem i plesom Marijane Nole. Kad kažem spektakl, ne pretjerujem. Tom prigodom su angažirane i ujedinjene snage nastavnika, asistenata i studenata glume i lutkarstva osječke Akademije, ali i članovi dramske grupe i amateri požeškog kazališta, i GKUD Požega i Požeški tamburaški orkestar, sve to u raskošnim kostimima Jasmine Pacek i njezine tadašnje asistentice Zdenke Lacine, koji su izrađeni u Školi za tekstil, dizajn i primijenjenu umjetnost u Osijeku i kazališnoj radionici. Glazbu su potpisali profesor Davor Bobić (AUKOS) i Kristijan Funarić, a ja sam bila koreograf. U predstavi je nastupila i moja tadašnja asistentica na kolegijima Pokreta, Ilijana Lončar, sjajna plesna umjetnica¹ i požeška snaha. Glavne uloge su iznijeli tada studentica 2. godine Katarina Baban (u alternaciji s Nastasjom Flajc) i netom diplomirani glumac Matko Knešaurek.

¹ Ilijana Lončar, na hrvatskoj plesnoj sceni poznata pod djevojačkim imenom Ilijana Pirel, je po preseljenju u Požegu intenzivno surađivala s Kazalištem, nagrađivana je kao izvođačica i koreografkinja, a tijekom 2003. mijenja i ravnateljicu Kazališta Maju Žebčević Matić. Do danas vodi Plesnu radionicu za sve uzraste iz koje je izašlo više naših budućih studenata, a i profesionalnih plesača; organizira Plesokaz, gostovanja plesnih predstava, tribine...

Slika 1. Josip Eugen Tomić – Marijana Nola, *Razigrājmo Melitu*, 2009.

Bio je to uistinu rijetki privilegij i rijetko iskustvo i iz pozicije glumačke i uopće izvođačke profesije. Rijetko kad postoji mogućnost toliko dugog i intenzivnog korištenja scene, na kojoj se polako oblikuje cjelina kazališne predstave; iskušavaju se novi elementi koji se dodaju kao uvijek neki novi sloj na dramaturški postavljenu cjelinu i odnose, unoseći uvijek neku promjenu, npr. koliko kroj haljine ograničava ili čak briše ili pak potencira gestu; vide li se pojedini mizansceni iz svake pozicije u publici; čuje li se glumac koji stoji s druge strane velikog okvira koji zapravo označava rubove scene kazališta u kazalištu? Sve su to bila dragocjena iskustva, nove informacije mladim glumcima, studentima 1. i 2. godine, koji su tek stjecali i razvijali alate za svoju profesiju. S druge strane, neka vrsta života u komuni: zajedno se počinjao i završavao dan, išlo na probe i obroke, pojačavalo se zajedništvo i bivanje u temi i atmosferi predstave.

Potaknuti tim sjajnim iskustvom, iste je godine u lipnju organiziran Prvi, i na žalost i posljednji, ljetni kampus UAOS-a i Hrvatske udruge za umjetnost, znanost i kulturu iz Osijeka, kojim se željelo privući mlade Požežane i upoznati ih s radom Akademije, ali nije zaživjelo. Naime, iako su se na osječku Akademiju upisivali mladi iz cijele Hrvatske, na Kazališnom odsjeku nikako se nije pojavljivao neki kandidat iz Požege. (Bio je jedan, malo isforsirani pokušaj koji nije slavno završio.) A držati u Požeži kampus za osječke studente i njihove nastavnike, pretpostavljam da se nije činilo smislenim i opravdanim troškom.

No, proljetni termin vezan uz prigodnu premijeru za Dan grada je neko vrijeme ostao tradicijom. Uslijedili su kazališni i glazbeno-scenski projekti: *Overnjanski senatori* 2010., *Požeški špiگل* (po motivima knjige *Grad koji šarmira* Helene Sablić Tomić) 2011., *Barun Trenk cabaret* 2012., *Sara Babin vir – Požeška legenda* 2013. Riječ je o projektima u koje su bile uključene brojne i raznolike snage Akademije, ne samo s kazališnog, nego i glazbenog i likovnog odsjeka. Tu je, na zajednički „stranom“ terenu, bilo lakše ostvariti i suradnju između odsjeka Akademije, čemu se težilo.

I konačno, ovaj veliki „ljubavni trud“ nije ostao uzaludan. Povodom premijere *Baruna Trenka, Večernji list* sa zadovoljstvom bilježi da su požeški studenti „dali veliki doprinos predstavi“ (Topić, 2012). Naime, u opet velikoj postavi od oko 40-ak izvođača nastupilo je nekoliko studenata Glazbenog odsjeka i naša prva studentica 1. godine glume i lutkarstva iz Požege: Marijana Matoković.

Marijana Matoković je već završavala prijediplomski studij Ekonomije i poduzetništva na Vernu kad se odlučila vratiti kazališnoj umjetnosti. U srednjoj je školi, od 2005. do 2008., bila aktivna članica dramske grupe (s kojom su nastupali na Liđranu), ali i SKaD-a (Srednjoškolska Kazališna Družina) koju je tada vodio Tomislav Čmelar. „Bila je to neka luda generacija“, prisjeća se Marijana Matoković, „iz koje nas je više završilo u glumačkim vodama: Ivan Grčić, Ivan Vukelić (ADU Zagreb), Lovro Ivanković (Rijeka), nešto mlađa Dajana Čuljak...“ Prvi susret s osječkom Akademijom doživjela je za vrijeme posjeta domu, kada je došla u Kazalište na probu *Požeškog špiğla*. Pričala mi je da se i dan danas sjeća jedne glumice² i njezinog pokreta na prosceniju, i ogromnog divovskog okvira za sliku i lutke napravljene od šešira i haljine. „Bilo mi je i začudno i fascinantno u isto vrijeme što sad tu studenti rade. I taj osjećaj rada i kreativne me pratio i na pripremama za prijemni, a onda i na samom prijemnom koji sam prošla 2011. godine i upisala glumu i lutkarstvo.“ Tako smo se „dokopali“ studentice iz Požege, i naravno da je odmah, još na prvoj godini, ubačena u predstavu *Barun Trenk* da „brani“ boje grada kao Požežanka u predstavi požeškog kazališta. Kao i godinu dana kasnije u projektu *Sara Babin vir*, i tako dalje. Uglavnom Marijana Matoković je danas iznimna glumica, lutkarica i klaunesa, kompletna izvođačica koja i piše tekstove, drammatizira i režira. Vrsna je i kao pedagoginja, što je potvrdila kao voditeljica SKaD-a, i kao umjetnička suradnica na Akademiji za umjetnost i kulturu. Ona je na neki način i središnji lik ovog rada, izvrstan primjer potencijala i razvoja kazališne scene u manjem gradu.

² Selme Sauerborn (tada Mehić) s kojom danas igra zajednički autorski projekt *Pozdravi Pozdravima*.

Kazališne produkcije i preuzimanje studentskih radova

Drugi vid suradnje Kazališnog odsjeka Umjetničke akademije u Osijeku i Gradskog kazališta Požega vezan je uz manje dramske forme, profesionalne produkcije koje su više puta bile i diplomski rad mladih osječkih glumaca. Tako su naši prvi diplomanti, Katarina Baban i Franjo Tončinić, praktični dio diplomskog ispita, rad na ulogama Nade i Ivana u predstavi *Nada iz ormara* Darka Lukića,³ izveli u profesionalnim kazališnim uvjetima u Požegi. Kolega Majkl Mikolić⁴ je režirao, a ja sam bila u dvostrukoj ulozi suradnice za scenski pokret i mentorice diplomskog rada. Kazalište Požega prihvatilo je i koprodukciju diplomskog ispita iz glume Marijane Matoković i Vanje Jovanovića, koji je mentorirao, a režirao ju je kolega Jasmin Novljaković, u sceni i kostimu Zdenke Lacine, također nastavnice na AUKOS-u. *Helverova noć*⁵ Ingmara Villqista snažno je i potresno djelo, koje je pokazalo koliko mladi umjetnici angažirano i ozbiljno promišljaju svoju profesiju i misiju posredovanja aktualnih prijepora društvene zbilje.

„Tek koju godinu stariji od svoje publike, mladi glumci virtuozno su prikazali zahtjevnu i tešku priču koja uz osnovni problem – nacizam u svojoj slojevitosti – donosi i pitanja aktualna i danas – odnos prema osobama s posebnim potrebama, eutanaziji, odnos prema društvenim i inim različitostima. Radnju nabijenu emocijama, a koja prikazuje jednu noć u skućenom životu mentalno zaostalog Helvera i njegove pomajke Klare, koja se u konačnici odlučuje otrovati Helvera kako bi ga spasila, mladi Požežani su uživiljeno pratili.“ (Pok, 2016)

Jer, predstava je odlična i gluma je vrhunska, rekla nam je Anabela Kika Sulić, učenica Obrtničke škole koja i sama ima iskustvo rada na sceni kao članica požeškog SKaD-a. „Ne gledam predstavu prvi put i sada, kad znam o čemu se radi, mogla sam obratiti pažnju i na detalje. (...) Iskreno, oduševljena sam i reakcijama mojih školskih kolega koji su predstavu pratili jednako pažljivo. Naime, ipak smo mi srednjoškolci i mnogi odlazak u kazalište gledaju i s odbojnošću, ali doista sam iznenađena kako su reagirali, bilo je i suza i uzdaha, pa i smijeha, ali na pravim mjestima,“ rekla nam je Kika (Pok, 2016).

Ta intervjuirana mala srednjoškolka Kika, koju spominje autorica teksta, nastavila je rad u SKaD-u pod vodstvom Marijane Matoković, upisala i završila glumu i lutkarstvo u Osijeku, pa onda magistrirala glumu i neverbalni teatar, te je prošle jeseni zaposlena kao prva glumica u Gradskom kazalištu Požega.

³ Premijera 15. listopada 2011. Uz K. Baban i F. Tončinića igraju još tadašnji studenti Selena Andrić i Mirel Huskić.

⁴ M. Mikolić je režirao u Požegi i *Osvetu* Hrvoja Kovačevića (2012.), *Umjetničku akciju* Vladimira Stojavljevića (2013.), te *Floromaniju* Borisa Senkera (2017.).

⁵ Premijera 19. rujna 2015.

Slika 2. Ingmar Villqist, *Helverova noć*, 2015..

Kazalište u Požegi bilo je jedno od hrvatskih kazališta koje je prihvatilo i praksu preuzimanja studentskih ispitnih predstava za profesionalnu produkciju. U tom smislu posebno su bili zanimljivi i dovršeni završni i diplomski radovi na lutkarstvu, u pravilu male fleksibilne forme koje su igrale po cijeloj regiji i šire. Tako je, zasigurno vezano uz kontinuiranu suradnju s Kazalištem, aktivnosti i angažman Marijane Matoković (tada još uvijek jedine naše studentice iz Požege) u rodnom gradu Gradsko kazalište Požega u jesen 2015. preuzelo prava na sjajnu, mladenački razigranu i duhovitu lutkarsku predstavu *U potrazi za dijamantnom suzom*, završni rad prijediplomskog studija Vanje Jovanovića i Ivana Pokupića, u kojem su uz autore još igrali Marijana Matoković i Goran Vučko. Predstava je u Splitu osvojila i Malog Marulića i imala je 51 izvedbu. Ne moram ni spominjati koliko je to bilo sjajno iskustvo i izvor honorara za ovu grupu studenata diplomskog studija.

Zatim je uslijedila već spomenuta *Helverova noć*, i odmah po usmenoj obrani diplomskog rada, u rujnu 2016., Marijana Matoković uzbuđeno i puna entuzijazma juri autom u Požegu na svoj prvi sat SKaD-a dok je tamo spremno čeka nova generacija u kojoj su Anabela Sulić, Matko Trnačić, Ružica Maurus, Ilija Paović, Ivona Alavanja, sve budući diplomirani glumci, a Anabela Sulić i Matko Trnačić i osječki lutkari.⁶

⁶ M. Matoković vodi jednu godinu lutkarsku grupu za Anabelu Sulić, Matka Trnačića i još troje polaznika koje je to zanimalo.

Nova znanja i poticaji

Marijana Matoković je dvije godine bila zaposlena u svojstvu dramske pedagoginje (i zamjena Tomislavu Čmelaru), a onda u jesen 2018. prelazi na konačno otvoreno radno mjesto glumice. Tako da je ona prva zaposlena požeška glumica u kazališnoj kući Požega.

Kao voditeljica SKaD-a adaptira tekstove i režira *Kraljevnu na zrnu graška*, *Snježnu kraljicu*, *Ivicu i Maricu*, glumi u produkcijama kazališta Požega: *Floromanija* Borisa Senkera (režija Majkl Mikolić, 2017.), *Nespojivi* Nine Horvat (režija Iva Srnec, 2018.), *Hajdemo skakati po tim oblacima* Elvisa Bošnjaka (režija Jelena Hadži Manev, 2018.), *Iza ograde* Nine Horvat (režija Jelena Hadži Manev, 2019.). Autorski projekt Srednjoškolske kazališne družine (SKaD) u režiji Marijane Matoković (*Vidim te jest* „predstava nastala kroz improvizacije na temu korištenja društvenih mreža u svakodnevnom životu“, a nagrađena je na sisačkom festivalu Maslačak za najbolju režiju.

Značenje angažmana Marijane Matoković potvrđuje Anabela Sulić u razgovoru za slavonski.hr:

„Potvrda da stvarno želim na Akademiju stigla je kada je Marijana Matoković vodila Srednjoškolsku kazališnu skupinu. S njom sam naučila kako zapravo neke stvari funkcioniraju, naravno, ne shvatiš sve dok ne dođeš na Akademiju, ali Marijana je u tom trenutku bila najbolja osoba koja nam je mogla sve objasniti, pokazati i približiti – netko tko je u tom trenutku u Požegi bio najstručniji, najobrazovaniji i najposobniji.“ (Pok, 2020)

Marijana Matoković paralelno potiče i koprodukcije s profesionalnim izvaninstitucionalnim kazalištima, kao što su pulski Teatar Naranča (režira *Bambija*, 2017.), Kazalište Prijatelj iz Zagreba (glumi u *Smjehuljici i Mrgudu*, tekst Hrvoja Zalara, režija Jelena Hadži Manev, 2018.).

Kao dramska pedagoginja održava vikendima kroz jednu godinu i ciklus radionica za profesore.

Požeška *Isadora*, premijera 25. studenog 2017. godine

U tom razdoblju intenzivnog, entuzijastičkog i pokretačkog rada Marijane Matoković u Požegi zajedno smo kreirale autorski projekt *Isadora* temeljen na memoarima znamenite plesačice Isadore Duncan. Marijana Matoković je napravila izbor teksta za ispit iz govora kod Vlaste Ramljak, a onda smo te materijale krenule razigravati, otkrivati aktualnu bliskost s plesnom umjetnicom čiji je nastup 1903. otopio i skeptičnog A. G. Matoša u Parizu, pa je on to onda i javno priznao u svom osvrtu u *Obzoru*.

Isadorine nezavršene memoare je 1944. preveo, uredio i objavio Požežanin Mato G. Hanžeković pod naslovom *Moj život*. U izvršnom nadahnutom predgovoru Hanžeković pokazuje i obaviještenost i osjetljivost spram novih umjetničkih tendencija i smione plesačice kod koje „sve bijaše neobično“. „Njen genij ju je gonio na juriše na život dok nije postala svjetska veličina, preporodivši umjetnost plesa tako da ona i

„danas živi od njene ostavštine“, piše Hanžeković. „Smatrajući život energijom koja traži samo slobodu, nije se u svome umjetničkom djelovanju ni u svome osobnom životu dala sputavati bilo kakovim društvenim obzirima i propisima.“ (Hanžeković, 1944) Mladoj, netom diplomiranoj glumici, nije se bilo teško prepoznati u mladoj nadobudnoj plesačici koja je krenula s beskrajnim zaraznim entuzijazmom mijenjati svijet vraćajući mu prirodnost, osjetljivost, ljepotu, a onda nailazi na producente, redatelje, mecene... Duncan je u svojim sjećanjima i duhovita i autoironična i krajnje nepatetična. Ukratko, bliska i inspirativna.

Slika 3. i 4. *Isadora*, 2017.

A kako ništa nije slučajno, Marijana Matoković je otkrila da se u Požegu doselila akademska kiparica Tatjana Kostanjević, autorica opatijske skulpture Isadore Duncan. Posjet njezinom ateljeu otkrio je više različitih skulpturica Isadore Duncan, od kojih je jedna bila predložak za onu opatijsku, koja i danas stoji među palmama, koje je plesačica zadivljeno promatrala, i ovjekovječila u svojim sjećanjima. Tatjana Kostanjević nam se s veseljem pridružila i ustupila tri skulpture plesačice koje smo odabrale. Skulpture su dobile postamente i drvene okrugle podloge, koje su bile pokretne, odnosno mogle su se okretati. Tako su postale animacijski podatne, *scenske mobilie*, osjetljive na doticaj, lagan pokret ruke. Njihova prisutnost dala je ključni pečat predstavi. S jedne strane podsjećale su na Isadorinu fascinaciju antičkim skulpturama i sate provedene u Louvreu, a s druge strane bile su sudionice autoričine priče, partnerice u igri „rekonstrukcije“ događaja, uobličeni trenutci njezina plesa u finoj simboličnoj liniji tijela, geste... Animiran je i u preoblikama i bijeli Isadorin šal, kao i crni kubusi čije preslagivanje dočarava novu scenu, čini kontekst za interpretaciju događaja duboko utisnutih u sjećanje umjetnice. I jedan akvarij s vodom.

„Naslovnu ulogu u prikazu ovog slobodnog, burnog i energičnog života nabi-jenog emocijama i sirovom i nesputanom kreativnošću tumači Marijana Matoković i to je odradila izvrsno. Svojim sigurnim nastupom plijeni pažnju od početka do kraja predstave, a emocija koju prenosi na publiku je ona prava koja se traži u kazalištu – nepatvorena, te je publika to znala prepoznati i nagraditi. Kako bi utjelovila ovako kompleksan lik, Matoković je pokazala i zavidnu psihološku i emocionalnu zrelost, pogotovo u scenama kada govori o siromaštvu, o hladnoći koja ju je prožela prilikom posljednjeg cjelova s djetetom, kada u mrtvoj tišini uranja glavu u posudu s vodom ili kada sa zanosom govori o ljubavi prema plesu...“ (Biskupović, 2018).

Kostim Isadore Duncan, varijantu tunike, poetično i funkcionalno kreirala je Karmela Romić. Bila je to lijepa i dojmljiva predstava, s odličnim reakcijama, ali na žalost, odigrala se, kao i većina produciranih radova, tek 10-ak puta. A Marijana Matoković je imala radoznalosti, interesa, volje, energije za nekoliko takvih života. Pričala mi je da je u jednom trenutku shvatila da njezini „dramci“ igraju više od nje. „Polaznici dramskog studija imali su i po 30-ak izvedbi po sezoni. A u tom trenutku kao zaposlena profesionalna glumica igrala sam po svega nekoliko izvedbi mjesečno, ponekad nijednu. S druge strane, svjesna sam da sam imala prilike koje mislim da drugi u kazalištu nisu imali, režirati, pisati, kopati tekstove, predlagati suradnike, što mi je sve kasnije pomoglo kao samostalnoj umjetnici.“ U proljeće 2019. Marijana Matoković je dala otkaz, iako je, naravno do danas, kao samostalna umjetnica, ostala u vezi sa svojim gradom i kazalištem, gdje i dalje producira dramske tekstove i režira, kao npr. *Idi pa vidi Didi – ekoavantura*, *Zuboland*, *Tonka će sutra*, *Mačka u čizmama*, *Trio Rio*, *Quattro Stagioni Cabaret*... Ali i puno toga drugog.⁷ Ono što je poanta

⁷ Glumi u više kazališta i projekata, a s Lidijom Kraljić je osnovala Teatar CIRKUS Punkt, umjetničku organizaciju koja objedinjuje kazalište i suvremeni cirkus: „Kroz fizički teatar, akrobatske vještine i inovativne metode pristupa kreiranja predstava stvaramo umjetničke projekte koji pomiču granice.“

ovog rada, jest činjenica da je njezino djelovanje početak jednog novog smislenog kontinuiteta profesionalizacije. Prvo je na njezino mjesto primljena Ružica Maurus, koja je tu ostala godinu dana,⁸ a sada je, nakon promjene statusa Gradskog kazališta Požega, kao prva profesionalna glumica zaposlena Anabela Sulić, ona Kika iz prvog citata, obje izašle iz dramskog studija Marijane Matoković.

Jedinstveni parkour

Požeško kazalište je ostalo jedinstveni *parkour* u kojem su mladi glumci imali „praksu prelaska prepreka“ i stjecali „vještinu kretanja“ unutar parametara svoje buduće profesije. Bio je, i čini mi se ostao, poligon za mlade kazališne umjetnike iz Požege i regije, ali i susretnište svih generacija i različitih izvedbenih praksi, te mi se čini da se tijekom ovih 15-ak godina formirala snažna, dinamična mreža glumaca, redatelja i projekata.

P. S. 1. Za vrijeme mojeg izlaganja na sceni Gradskog kazališta Požega tekle su zadnje probe za *Svetu Rožaliju*. Pod vodstvom kolege Jasmina Novljakovića naslovnu ulogu je nadahnuto i poetično iznijela Anabela Sulić, a nastupile su nastavnice osječke Akademije, glumice Vlasta Ramljak i Selena Andrić, bivši studenti i ovdje česti gosti, glumci Matko Trnačić i Andrija Krištof, te 3. godina glume i lutkarstva AUKOS-a.

P. S. 2. Još je jedna dobra informacija koja obećava kontinuitet i daljnji razvoj kazališta u Požegi. Prijediplomski studij glume i lutkarstva Akademije u Osijeku uskoro završavaju dvije nove izvrsne Požežanke, čije vrijeme tek dolazi: Hana Boban i Antonija Markanjević.

Literatura:

1. Biskupović, Alen (2018), Prava životna priča, 21. svibnja, dostupno na: <https://www.kazaliste.hr/index.php?p=article&id=2537> (20. veljače 2025.).
2. Hanžeković, Mato G. (1944), Predgovor. U: Isadora Duncan, *Moje uspomene*. Zagreb: Naklada Ante Velzek, str. 7-27.
3. Pok, Sanja (2016), PREDSTAVA “HELVEROVA NOĆ” – Helver i Klara dirnuli do suza požeške srednjoškolce, 23. veljače, dostupno na: <https://slavonski.hr/predstava-helverova-noc-helver-i-klara-dirnuli-do-suza-pozeske-srednjoskolce/> (5. ožujka 2025.).
4. Pok, Sanja (2020), ANABELA SULIĆ, STUDENTICA GLUME I LUTKARSTVA: Akademija je lijepo mjesto, stvoreno za ljude koji vole ono što rade, 2. kolovoza, dostupno na: <https://slavonski.hr/anabela-sulic-studentica-glume-i-lutkarstva-akademija-je-lijepo-mjesto-stvoreno-za-ljude-koji-vole-ono-sto-rade/> (20. veljače 2025.).

⁸ Kad si je studentica glume uzela osobnu, nužnu pauzu na studiju na ADU-u.

Požega Theatre *Parkour*

Summary

The Požega City Theatre is one of the first teaching bases of the Theatre Department of the Academy of Arts and Culture in Osijek. At the Požega City Theatre, over the last 15 years, students of acting and puppetry have found a rare and precious space for professional performance conditions. They could feel the space of the stage and the relationship with the audience, explore the laws of the craft, develop skills, solve and create tasks, and then, by questioning the space of playful performance theatre, produce their own works. As a teacher of (stage) movement at the Osijek Academy, an associate for movement in a number of projects, and a mentor for graduation plays, I participated in a long-standing collaboration that resulted in a series of excellent plays that were either created in the Theatre's production, or that the Theatre took over after the final or graduation exams at the Academy. But most importantly, by following the work and artistic growth of Marijana Matoković, a former student and now colleague, I witnessed the launch and development of a professional theatre scene in Požega, which was the initial vision and purpose of the collaborative project between the Požega Theatre and the Osijek Academy.

Keywords: Požega City Theatre, Academy of Arts and Culture in Osijek, acting and puppetry students, Marijana Matoković

Prof. art. Maja Đurinović
Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku
Ulica Julija Knifera 1, 31 000 Osijek
maja.durinovic1@gmail.com